

державних фінансових інститутів розвитку та державних суверенних фондів [3, с. 43-44].

Насамкінець необхідно відзначити, що становлення та розвиток інституту правового регулювання інвестиційної діяльності держави безпосередньо здійснювалося в процесі еволюційного розвитку законодавства про фінансування будівництва та об'єктів для державних потреб і законодавства про державний борг, де держава виступала безпосередньо кредитором.

Список використаних джерел

1. Губський Б. В. Інвестиційні процеси в глобальному середовищі. К. : Вид-во “Наукова думка”, 2002. 390 с.

2. Майорова Т. В. Інвестиційна діяльність: Навчальний посібник. К. : “Центр навчальної літератури”, 2007. 376 с.

3. Барышев М. А. Инвестиционная деятельность государства : проблемы финансово-правового регулирования : дисс. на соискание науч.степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.14 – “Административное право, финансовое право, информационное право”. Саратов, 2010. 264 с.

Троценко Наталія Михайлівна,

здобувач ступеня вищої освіти бакалавра за спеціальністю «Право» ННІЗДН Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: **Андрущенко Ігор Григорович**, професор кафедри економічної безпеки та фінансових розслідувань Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

АКТУАЛІЗАЦІЯ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Одна із ключових задач держави – забезпечення державного контролю над інвестиційним процесом. Особливість цієї функції полягає у безперервному в часі та просторі контролі інвестиційного процесу із забезпеченням вжиття превентивних заходів і коригованих у режимі реального часу змін мети та засобів її досягнення [1, с. 94].

Основною проблемою механізму державного управління інвестиційною діяльністю є ліквідація невизначеностей, що забезпечується шляхом визначення мети управління інвестиційним процесом; прогнозування майбутніх результатів; інвентаризація

наявних і визначення необхідних інвестиційних ресурсів; прогнозування можливих проблем у процесі досягнення поставленої мети; встановлення повноважень і відповідальності суб'єктів управління; формування принципів управління; розробка стратегії і тактики досягнення поставленої мети; формування механізму гарантій реалізації стратегії і тактики на основі інституціонально-функціональних механізмів їх організації [2, с. 71].

Тож, механізм державного управління інвестиційною діяльністю має будуватися на включенні всіх суб'єктів інвестиційного процесу у відносини відповідальності, що є для України новою рушійною силою соціально-економічного зростання. Забезпечення синергійного ефекту застосування інститутів власності, відповідальності, ефективності, права, регулювання і саморегулювання як інструментів механізму державного управління, можливе на базі формування інституту моралі, що зумовлює необхідність включення в систему оцінки ефективності діяльності суб'єктів інвестиційного процесу морально-етичних критеріїв, показників, ступеня оцінки.

Ліквідація невизначеностей економіки перехідного періоду – основа формування ефективного механізму управління інвестиційним процесом в умовах глобалізації економіки, що має потребу в подальших спеціальних дослідженнях. Без конкретизації цього етапу економічне зростання залежатиме від дії внутрішніх і зовнішніх стихійних сил.

Потенційних інвесторів відштовхує неналаштованість бюджетного процесу на солідарне інвестування масштабних проектів і, особливо, ризикових наукомістких високотехнологічних інновацій. Залучаючи приватні інвестиції в інноваційну сферу України, важливо постійно демонструвати, що держава не стоїть осторонь, а вкладає кошти в цю сферу, вимагаючи адекватної фінансової віддачі.

Для сприяння діяльності стратегічних інвесторів, як іноземних, так і вітчизняних, варто: а) поліпшити інформаційне обслуговування іноземних інвесторів, просувати вітчизняні проекти і програми за кордоном шляхом проведення інвестиційних семінарів та видання спеціалізованих інформаційних бюлетенів; б) створити єдину спеціалізовану державну структуру для концентрації та поширення інформації про можливість інвестування в Україні; в) розробити та впровадити концепцію залучення іноземних інвестицій до депресивних регіонів України; г) відновити дію стимулів у рамках спеціальних економічних зон та територій пріоритетного розвитку, спрямованих на формування високотехнологічного, в тому числі експортного, потенціалу України [3, с. 97].

Зазначимо, що актуальним завданням має стати відновлення функцій державного управління: прогнозування, планування, організації, стимулювання та контролю. Стратегічною метою інноваційно-інвестиційної політики України має стати забезпечення позитивної економічної динаміки за рахунок використання комплексу “інвестиції – інновації”, формування внутрішніх інноваційно-інвестиційних механізмів саморозвитку національної економіки. Відповідно до даної мети, слід обґрунтувати зміст завдань такої політики, які потребують першочергового та перспективного вирішення.

Так до основних завдань можна віднести: створення сприятливого інвестиційного клімату та низького податкового тиску; створення умов для нарощування внутрішніх інвестиційних ресурсів; стимулювання надходження іноземних інвестицій; стимулювання розвитку науки та освіти.

Виконання цих завдань створить умови для вирішення і перспективних завдань: створення нових робочих місць та підвищення технологічного рівня наявних; удосконалення галузевої структури господарства у напрямку розвитку інноваційних виробництв; зміни структури зайнятості населення; забезпечення стійких темпів економічного зростання; перехід до інноваційно-інвестиційної моделі розвитку.

Вирішення питання інвестиційного наповнення національної економіки має забезпечити економічне зростання, що надасть змогу поступово перейти до збільшення обсягів державного фінансування освіти та науки.

Високий рівень інноваційно-інвестиційної активності суб’єктів господарювання, наукових установ, держави в цілому має забезпечити саморозвиток інноваційно-інвестиційної системи України.

Проблеми подальшого розвитку інвестиційного потенціалу економіки України неможливо вирішити за допомогою миттєвих актів чи вжиття низки організаційно-правових заходів. Йдеться про необхідність розробки концептуальної схеми інвестиційного процесу, виходячи з реальних економічних та соціальних завдань, які може вирішити народногосподарський комплекс України. Варто надати інвестиційній діяльності характер процесу, який постійно зберігає динамізм відтворення капіталу. Це зумовлює розширення традиційних та розвиток нових джерел нагромадження.

Пожвавлення та підвищення ефективності інвестиційної діяльності в трансформаційній економіці України потребують комплексного підходу, який має ґрунтуватися на чітко визначених,

концептуально обґрунтованих напрямках впливу та частки втручання держави в інвестиційні процеси у взаємозв'язку з посиленням дієвості ринкового механізму саморегулювання [4, с. 117].

Враховуючи вищевикладене слід констатувати, що держава не може залишатися стороннім спостерігачем інвестиційних процесів, тому прерогативою державного регулювання з метою реалізації стратегічних пріоритетів і завдань економічного зростання та підвищення добробуту населення країни мають стати: проведення моніторингу та аналізу основних показників інвестиційної діяльності; створення системи державного нагляду та контролю, обґрунтування концептуальних основ та стратегії використання іноземних інвестицій, підвищення ролі внутрішніх джерел нагромадження суб'єктів господарювання для фінансування їх інвестиційних проєктів, визначення пріоритетних напрямків інвестування, якісна розробка проєктів та експертна оцінка об'єктів інвестування; визначення можливих джерел інвестування та оцінка їх ефективності, проведення рекламних кампаній тощо.

Список використаних джерел

1. Данілов О. Д., Івашина Г. М., Чумаченко О. Г. Інвестування : Навчальний посібник. Ірпінь, 2001. 377 с.
2. Щукін Б. М. Інвестування : Курс лекцій. К. : МАУП, 2004. 216 с.
3. Пересада А. А. Інвестування : Навч.-метод. посібник для самост. вивч. дисц. К. : КНЕУ, 2001. 251 с.
4. Борщ Л. М., Герасимова С. В. Інвестування: теорія і практика : Навч. посіб. 2-ге вид., переробл. і допов. К. : Знання, 2007. 685 с.

Клименко Олександр Васильович,
аспірант наукової лабораторії проблем
протидії злочинності Національної
академії внутрішніх справ

ВПЛИВ ТІНЬОВОЇ ЕКОНОМІКИ НА ЕКОНОМІЧНУ БЕЗПЕКУ УКРАЇНИ

Тіньова економіка поняття досить неоднозначне та багатогранне. До тіньового сектору відноситься як різноманітна нелегальна діяльність так і легальна але неофіційна або формально не зафіксована. Наявність тіньової економічної діяльності стає справжньою проблемою для державного регулювання, особливо в умовах значних потрясінь, оскільки знижує фіскальний потенціал, викривлює показники розвитку та ускладнює будь-які аналітичні